

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobkyně: **Ing. D. H.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 3. 2. 2015, č. j. KUZL 2217/2015, sp. zn. KUSP-2217/2015/PŽÚ/Do,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou žalobou žalobkyně napadla rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 3. 2. 2015, č. j. KUZL 2217/2015, sp. zn. KUSP-2217/2015/PŽÚ/Do, kterým bylo dle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) jako nepřípustné zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Komise k projednávání přestupků města Valašské Klobouky (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 13. 11. 2014, vypravenému dne 18. 11. 2014, č. j. Ma-PŘ 27/2014-44, sp. zn. Ma-PŘ 27/2014.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo s odkazem na ust. § 76 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“) z důvodů zániku odpovědnosti za přestupek zastaveno přestupkové řízení vedené proti žalobkyni pro přestupek proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se měla dopustit tím, že dne 22. 8. 2013 v dopoledních hodinách telefonicky z účastnického čísla 732521036 oznámila Policii ČR, Obvodnímu oddělení policie Valašské Klobouky, že M. T. obtěžuje její rodiče vyvěšováním nevhodných letáků na plot a pořizováním obrazových záznamů, v důsledku čehož bylo proti M. T. vedeno přestupkové řízení, které bylo následně zastaveno, tedy měla úmyslně narušit občanské soužití nepravdivým obviněním z přestupku.

II. Shrnutí žalobních bodů

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 16. 3. 2015 brojila žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí žalovaného jako správního orgánu druhého stupně, kterým bylo odvolání žalobkyně zamítnuto.

Podstata žalobní argumentace spočívala v tom, že rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto jako nepřipustné odvolání žalobkyně, neboť dle zákona o přestupcích není přípustné odvolání proti rozhodnutí o zastavení dle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, ačkoliv rozhodnutí správního orgánu prvního stupně připustilo v poučení možnost odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalobkyně se tímto poučením řídila, a proto byla oprávněna podat odvolání, které je tak přípustné a rozhodnutí žalovaného je nezákonné.

Dále namítla, že se nejednalo o přestupek, neboť dle čl. 18 Ústavy ČR má právo se obracet na státní orgány s žádostmi a stížnostmi a dále dle § 2 zákona o přestupcích není přestupkem jednání, jímž někdo odvrací trvajících útok na zájem chráněný zákonem.

Další žalobní námitkou brojila proti tomu, že k projednání přestupku je místně příslušný správní orgán, v jehož územním obvodu byl přestupek spáchán. Správní orgán Valašské Klobouky jím není, kdy věc měl postoupit místně příslušnému správnímu orgánu Prahy 5.

Dále namítla podjatost oprávněné úřední osoby správního orgánu prvního stupně, neboť chtěla vyhovět přání pana T. a zahájila přestupkové řízení v rozporu se zákony.

Konečně namítla, že výroková část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nesprávná, neboť pokud v průběhu správního řízení uplynula lhůta k projednání přestupku, řízení se zastaví. Je nepřipustné, aby v takovém případě byl výrok rozhodnutí formulován tak, že žalobkyně se přestupku dopustila a řízení se zastavuje. Odkázala na rozsudek Městského soud v Praze č. j. 28 Ca 145/99.

Na základě předestřených námitek žalobkyně navrhla soudu, aby rozhodnutí obou správních orgánů byla zrušena pro nezákonnost a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 27. 4. 2015 uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a vydané v souladu s právními předpisy.

K žalobním námitkám se vyjádřil, tak že přestupkové řízení bylo proti žalobkyni zahájeno na základě podnětu M. T. dne 9. 4. 2014. Jelikož v průběhu správního řízení uplynula prekluzivní lhůta dle § 20 zákona o přestupcích, v níž lze přestupek projednat, nebylo ve věci rozhodnuto věcně, ale řízení bylo nezbytně zastavit. Ustanovení § 76 odst. 3 zákona o přestupcích stanoví případy, ve kterých je proti rozhodnutí o zastavení řízení přípustné odvolání. V uvedeném případě správní orgán přistoupil k tomu, že s ohledem na dosavadní postoje účastníků považoval za vhodné rozhodnutí vyhotovit, odůvodnit a účastníkům doručit, aby měli možnost se seznámit s úvahami správního orgánu. Tento postup správního orgánu nebyl formálně správný, nicméně správní orgán správně řízení zastavil. Pokud tak učinil a nad rámec zákona doručil, namísto toho, aby je pouze o rozhodnutí vyrozuměl, nelze tento postup považovat za nezákonný, neboť účastníci řízení nebyli kráceni na svých právech, ale právě naopak. Pochybení je možné spatřit v tom, že účastníci řízení byli nesprávně poučeni o možnosti podat odvolání. Pokud zákon výslovně stanoví, že proti rozhodnutí odvolání není přípustné, nemůže být toto připuštěno ani z důvodu nesprávného poučení správním orgánem. S ohledem na tuto skutečnost nemohl žalovaný o odvolání žalobkyně rozhodnout jinak, než jak rozhodl.

Žalovaný v souladu s ust. § 92 odst. 1 správního řádu se také zabýval tím, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání řízení v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Takové předpoklady žalovaný neshledal, neboť výrok rozhodnutí obsahoval všechny náležitosti a byl formulován tak, že řízení vedené proti žalobkyni, která se měla dopustit (včetně popisu skutku a právní kvalifikace), se zastavuje. Není tedy pravdivé tvrzení žalobkyně, že správní orgán učinil závěr o tom, že žalobkyně se deliktu dopustila a řízení bylo zastaveno, neboť ve výroku svého rozhodnutí správní orgán prvního stupně pouze popsal skutek, jehož se měla žalobkyně dopustit, a jeho právní kvalifikaci, aniž by konstatoval její vinu.

Dále žalobkyně v řízení vznesla námitku podjatosti správního orgánu a námitku místní nepříslušnosti. O námitce podjatosti bylo pravomocně rozhodnuto, jež je součástí správního spisu. Námitka místní nepříslušnosti byla taktéž vypořádána v rámci rozhodování o námitce podjatosti, kdy se jednalo o podezření z distančního přestupku (spáchaného telefonicky na dvou místech), tudíž k jeho spáchání došlo na dvou místech a k jeho projednání jsou místně příslušní dva správní orgány (jedním z nich Komise k projednávání přestupků města Valašské Klobouky).

S ohledem na to, že odpovědnost za přestupek zanikla a správní orgán prvního stupně neměl jinou možnost než řízení zastavit, což učinil, jevílo se žalovanému jako zcela neekonomické a nadbytečné rozhodnutí správního orgánu v rámci přezkumného řízení rušit pouze z toho důvodu, bylo učiněno nesprávné poučení o možnosti podat opravný prostředek.

Vzhledem k výše uvedenému navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV. Replika žalobkyně

Žalobkyně zaujala písemné stanovisko k vyjádření žalovaného, které bylo doručeno soudu dne 18. 5. 2015, kdy projevila nesouhlas s argumentací žalovaného a setrvala na svých žalobních bodech. Vydáním nezákonného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně došlo fakticky k pomluvě žalobkyně, protože se žádného přestupku nedopustila, ač byla shledána vinnou, ale pro zánik odpovědnosti nebyla sankcionována. Uvedený postup žalovaného i správního orgánu prvního stupně byl cílený, nebyl pouhým formálním pochybením a jednoznačně směřoval k poškození práv žalobkyně.

IV. Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází oznámení přestupku od M. T., bytem S. 826, V. K. ze dne 7. 3. 2014, č. j. MUVK/4521/2014. Ze správního spisu vyplynulo, že dne 7. 4. 2014 zaslal správní orgán prvního stupně žalobkyni oznámení o zahájení přestupkové řízení a předvolání k ústnímu jednání na den 25. 4. 2014. Dne 18. 4. 2014 obdržel správní orgán prvního stupně vyjádření k řízení od žalobkyně, kde vznesla námitku podjatosti. Dne 25. 4. 2014 bylo vydáno usnesení Starostou města Valašské Klobouky o nepodjatosti členů komise k projednávání přestupků města Valašské Klobouky (dále též „Komise“). Dále je součástí spisu úřední záznam o nahlížení do spisu žalobkyně ze dne 2. 5. 2014. Dne 9. 5. 2014 podala žalobkyně odvolání proti usnesení starosty Města Valašské Klobouky o nepodjatosti členů Komise přímo u žalovaného, který jej postoupil správnímu orgánu prvního stupně. Dne 13. 5. 2014 vydal Starosta města Valašské Klobouky opravné rozhodnutí k usnesení o nepodjatosti členů Komise. Dne 10. 6. 2014 vydal žalovaný rozhodnutí o odvolání proti usnesení o nepodjatosti členů Komise. Obsahem spisu je dále úřední záznam ze dne 4. 7. 2014 o nahlédnutí do spisu žalobkyně s žádostí o stanovení termínu konání ústního jednání na září 2014, předvolání k ústnímu jednání žalobkyně a předvolání svědka M. T. na den 9. 9. 2014. Dne 29. 8. 2014 obdržel správní orgán prvního stupně omluvu z jednání od žalobkyně. Opětovně nařídil správní orgán prvního stupně jednání na den 7. 10. 2014. Doručení předvolání nebylo vykázáno u žalobkyně, proto bylo nařízeno nové jednání na den 31. 10. 2014. Dne 29. 10. 2014 obdržel správní orgán omluvu žalobkyně z jednání. Dne 31. 10. 2014 proběhlo jednání v nepřítomnosti žalobkyně a za účasti svědka, který vystupoval jako poškození v daném řízení. Dne 13. 11. 2014 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí ve věci, jímž řízení zastavil dle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích. Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání dne 10. 12. 2014. Správní orgán prvního stupně předložil dne 7. 1. 2015 odvolání spolu se správním spisem žalovanému.

O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 2. 2015, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V. Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Krajský soud úvodem předesílá, že rozhodnutím, proti němuž žalobkyně brojila, nebylo rozhodováno in meritum o přestupku žalobkyně, ale šlo o rozhodnutí, kterým bylo odvolání žalobkyně zamítnuto pro nepřipustnost, a to konkrétně z důvodu, že odvolání je nepřipustné, neboť prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o zastavení řízení dle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích z důvodu zániku odpovědnosti za přestupek, proti němuž není odvolání přípustné ze zákona. Soud konstatuje, že rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro nepřipustnost podle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se správní orgán věcně zabýval odvolacími námitkami. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002-35, publikovaný pod č. 287/2004 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006-105, též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006-112, ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007-111, ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008-135, ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010-75, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Námítky, kterými žalobkyně míří k průběhu správního řízení a co do skutkového stavu přestupku, jsou proto v tomto soudním řízení irelevantní a soud se ve svém přezkumu omezí pouze na otázku, zda se jednalo o nepřipustné odvolání či nikoliv.

Ze správního spisu vyplynulo, že proti žalobkyni bylo vedeno přestupkové řízení pro podezření ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se měla dopustit tím, že dne 22. 8. 2013 v dopoledních hodinách telefonicky z účastnického čísla oznámila Policii ČR, Obvodnímu oddělení policie Valašské Klobouky, že M. T. obtěžuje její rodiče vyvěšováním nevhodných letáků na plot a pořizováním obrazových záznamů, v důsledku čehož bylo proti M. T. vedeno přestupkové řízení, které bylo následně zastaveno dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, tedy měla úmyslně narušit občanské soužití nepravdivým obviněním z přestupku. Vzhledem k tomu, že v průběhu správního řízení uplynula prekluzivní lhůta dle § 20 zákona o přestupcích, v níž lze přestupek projednat, nebylo ve věci rozhodnuto věcně, ale řízení bylo správním orgánem zastaveno dle ust. § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích. Žalobkyně nebyla uznána vinnou a ani nebyla sankcionována.

Soud poukazuje na to, že ustanovení § 76 odstavce 3 zákona o přestupcích se zabývá tím, jakým způsobem se o zastavení správního řízení o přestupku rozhoduje, a jestli je proti němu přípustné odvolání. Z textu tohoto právního ustanovení vyplývá, že odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení je přípustné pouze v několika případech, které jsou taxativně

vymezeny. Konkrétně se jedná o případy, kdy bylo řízení zastaveno podle odstavce 1 písm. a), b), c) a j). Jedná se tedy o situaci, kdy: a) se skutek, o němž se vede řízení, vůbec nestal nebo se sice stal, ale není přestupkem; b) skutek se sice stal, ale nespáchal jej obviněný z přestupku; c) spáchání skutku, o němž se vede řízení, nebylo obviněnému z přestupku prokázáno; j) návrhovaatel vzal svůj návrh na zahájení řízení o tzv. návrhovém přestupku zpět nebo se, ač byl řádně a včas předvolán, k ústnímu jednání bez náležité omluvy nebo bez důležitého důvodu nedostavil. V daném případě bylo však řízení zastaveno z důvodu uvedeného pod písmenem f) citovaného ustanovení – odpovědnost za přestupek zanikla. Z citovaného ustanovení tedy vyplývá, že není na úvaze správního orgánu, zda bude odvolání přípustné nebo nikoli, protože je tato problematika řešena výslovně zákonem. Správní orgán tak postupoval v souladu se zákonem, když řízení zastavil.

Určité pochybení je však možné spatřovat v tom, že žalobkyně byla nesprávně poučena o možnosti podat odvolání ze strany správního orgánu prvního stupně. Pokud však zákon výslovně stanoví, že proti rozhodnutí v daném případě odvolání není přípustné v souladu s ust. § 76 odst. 3 zákona o přestupcích, nemůže být toto připuštěno ani z důvodu nesprávného poučení správním orgánem. Chybné poučení správního orgánu totiž nemůže založit právo na opravný prostředek žalobkyně. V daném případě žalobkyně nebyla krácena na svých právech. Uvedené pochybení správního orgánu prvního stupně nemělo dle názoru zdejšího soudu za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, neboť správní orgán první stupně nerozhodoval o meritu věci, ale řízení zastavil z důvodů uplynutí prekluzivní lhůty k projednání přestupku. S ohledem na tuto skutečnost nemohl žalovaný o odvolání žalobkyně rozhodnout jinak, než jak rozhodl a proto zdejší soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a žalovaný správně vyhodnotil, že odvolání žalobkyně bylo nepřípustné.

Ze všech shora uvedených důvodů tedy soud rozhodl tak, že **žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.**

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 10. srpna 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová